

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
NILS WAHL
prednesené 12. decembra 2013¹

Vec C-470/12

**Pohotovosť, s. r. o.,
proti
Miroslavovi Vašutovi**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Okresný súd Svidník (Slovensko)]

„Nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách — Nútený výkon rozhodcovského rozsudku — Právo na vstup združenia na ochranu spotrebiteľov do konania v postavení vedľajšieho účastníka — Návrh na začatie prejudiciálneho konania — ‚Späťvzatie‘ návrhu na začatie núteného výkonu oprávneným vo veci samej — Ponechanie návrhu podaného vnútroštátnym súdom v platnosti — Právomoc Súdneho dvora“

1. Týmto návrhom na začatie prejudiciálneho konania požiadal Okresný súd Svidník (Slovensko) o výklad niektorých ustanovení smernice 93/13/EHS² v spojení s článkami 38 a 47 Charty základných práv Európskej únie,³ s cieľom určiť, či združeniu na ochranu práv spotrebiteľov prináleží z dôvodu zvýšenej ochrany spotrebiteľov zakotvenej v práve Únie postavenie vedľajšieho účastníka v konaní o nútenom výkone rozhodcovského rozsudku.
2. Okrem základného problému, ktorý bol formálne Súdneho dvoru predložený, vzniká aj otázka, či má tento súd stále právomoc rozhodnúť. Vzhľadom na vývoj vnútroštátneho konania v spore vo veci samej, ako aj na späťvzatie návrhu oprávneným a v súlade s pravdepodobným výsledkom sporu, v rámci ktorého bol návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný, je predovšetkým potrebné zistiť, či má Súdny dvor ešte vôbec rozhodnúť, keďže vnútroštátny súd zatiaľ nevezal svoj návrh späť.
3. Napriek pochybnostiam, ktoré môžu v súvislosti s potrebou rozhodnutia legitímne vzniknúť, a napriek nedostatku informácií poskytnutých zo strany vnútroštátneho súdu sa domnievam, že v duchu spolupráce, v ktorom sa má prejudiciálne konanie niesť, by nemal Súdny dvor v konečnom dôsledku konštatovať nedostatok svojej právomoci. Pokiaľ ide o vec samu, zastávam názor, že vzhľadom na súčasný stav práva Únie nie je účinnosť ochrany priznanej spotrebiteľom narušená ani ustanovením vnútroštátneho práva, ktoré neumožňuje združeniu na ochranu práv spotrebiteľov vstúpiť ako vedľajší účastník do konania o nútenom výkone rozhodcovského rozsudku, ani ustanovením vnútroštátneho práva, ktoré naopak takýto vstup dovoľuje.

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — Smernica Rady z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Ú. v. ES L 95, s. 29; Mim. vyd. 15/002, s. 288).

3 — Ďalej len „Charta“.

I – Právny rámec

A – Smernica 93/13

4. Podľa článku 6 ods. 1 smernice 93/13:

„Členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa, a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.“

5. Článok 7 uvedenej smernice stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a subjektov hospodárskej súťaže existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

2. Prostriedky uvedené v odseku 1 zahrňujú ustanovenia, podľa ktorých osoby alebo organizácie s oprávneným záujmom podľa príslušného vnútroštátneho práva na ochranu spotrebiteľov môžu požiadať súdy alebo príslušné správne orgány o rozhodnutie, či sú zmluvné podmienky navrhované pre všeobecné uplatňovanie nekalé, takže môžu uplatniť vhodné a účinné prostriedky k zabráneniu ďalšieho uplatňovania takých podmienok.

3. So zreteľom na vnútroštátne právo sa môžu právne opravné prostriedky, uvedené v odseku 2, uplatňovať oddelene alebo spolu voči niekoľkým predajcom alebo dodávateľom z toho istého hospodárskeho sektoru alebo z ich združení [ich združeniam – *neoficiálny preklad*], ktorí používajú alebo odporúčajú použitie rovnakých všeobecných zmluvných podmienok alebo podobných podmienok.“

6. Článok 8 smernice 93/13 uvádza:

„Členské štáty môžu zaviesť alebo udržiavať, v oblasti upravenej touto smernicou, striktnejšie ustanovenia v súlade so zmluvou na zabezpečenie vyššej úrovne ochrany spotrebiteľa.“

B – Slovenské právo

7. § 93 Občianskeho súdneho poriadku v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej znie:

„1. Ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

2. Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

...“

8. § 251 ods. 4 tohto poriadku uvádza:

„Na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Rozhoduje sa však vždy uznesením.“

9. § 37 ods. 1 Exekučného poriadku v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej (ďalej len „Exekučný poriadok“) stanovuje:

„Účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.“

10. V zmysle § 25 ods. 1 a 2 zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa združenie môže podať návrh na začatie konania na správnom orgáne alebo na súde vo veci ochrany práv spotrebiteľov alebo môže byť účastníkom konania, ak sú takéto ciele hlavnou náplňou jeho činnosti alebo je uvedené v zozname oprávnených osôb vedenom vnútroštátnou komisiou, a to bez toho, aby bolo dotknuté právo súdu preskúmať, či je tento subjekt oprávnený v danom prípade podať návrh na začatie konania. Okrem toho môže združenie na základe plnomocenstva zastupovať spotrebiteľa v konaniach pred štátnymi orgánmi o uplatňovaní jeho práv vrátane náhrady ujmy spôsobenej porušením práv spotrebiteľa.

II – Skutkové okolnosti a prejudiciálne otázky

11. Skutkové okolnosti, tak ako boli zhrnuté vnútroštátnym súdom, možno opísať nasledujúcim spôsobom.

12. Pohotovosť, s. r. o., (ďalej len „Pohotovosť“), oprávnená vo veci samej, poskytla pánovi Vašutovi, povinnému vo veci samej, spotrebiteľský úver.⁴

13. Z neuvedených dôvodov bola rozhodcovským rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu z 9. decembra 2010 pánovi Vašutovi uložená povinnosť vrátiť uvedenej spoločnosti bližšie nespresnenú sumu. Z informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom vyplýva, že tento rozhodcovský rozsudok sa stal právoplatný a vykonateľný.

14. Následne spoločnosť Pohotovosť požiadala príslušného súdneho exekútora o vykonanie exekúcie podľa platných slovenských právnych predpisov. Dňa 25. marca 2011 súdny exekútor požiadal Okresný súd Svidník o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uvedeného rozhodcovského rozsudku. Vnútroštátny súd 29. júna toho istého roku zastavil konanie v časti týkajúcej sa vymoženía zmenkového úroku z omeškania a súdnemu exekútorovi nepriznal trovy exekučného konania v zastavenej časti.

15. Dňa 9. septembra 2011 požiadalo Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS (ďalej len „združenie HOOS“) o vstup do exekučného konania. Uvedené združenie vo veci samej najmä tvrdilo, že súdny exekútor, ktorý bol v minulosti v pracovnoprávnom vzťahu so spoločnosťou Pohotovosť, si nesplnil svoju povinnosť nestrannosti, a preto je potrebné uvedené konanie zastaviť.

16. Pohotovosť podala 27. marca 2012 návrh, aby združeniu HOOS nebol umožnený vstup do konania ako vedľajšiemu účastníkovi, pretože takáto možnosť nie je v Exekučnom poriadku upravená.

4 — Podľa informácií, ktoré som získal po preštudovaní vnútroštátneho spisu, bola táto zmluva uzavretá v priebehu roka 2010.

17. Vnútroštátny súd vo svojom uznesení vydanom vyšším súdnym úradníkom⁵ z 24. mája 2012 rozhodol o neprípustnosti vstupu uvedeného združenia do exekučného konania ako vedľajšieho účastníka a zároveň nevyhovet návrhom tohto združenia.

18. Združenie HOOS podalo 18. júna 2012 proti uvedenému uzneseniu na rovnakom vnútroštátnom súde odvolanie. Tvrdilo, že pán Vašuta nebol dostatočne informovaný, ďalej že mu súd neposkytol dostatočnú ochranu *ex officio* pred nekalou rozhodcovskou doložkou a nevyvodil závery z neuvedenia ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Podľa tohto združenia vnútroštátny súd nesprávne uplatnil judikatúru.⁶

19. Za týchto podmienok Okresný súd Svidník rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

- „1. Má sa článok 6 ods. 1, článok 7 ods. 1 a článok 8 smernice Rady 93/13... v spojení s článkami 47 a 38 Charty vykladať tak, že bránia takej vnútroštátnej právnej úprave, akou je § 37 ods. 1 a 3 Exekučného poriadku, ktorá neumožňuje združeniu na ochranu práv spotrebiteľov v exekučnom konaní vedľajšie účastníctvo?
2. Ak odpoveď na prvú otázku znie, že uvedená právna úprava nie je v rozpore s právom [Únie], majú sa ustanovenia § 37 ods. 1 a 3 Exekučného poriadku vykladať tak, že nebránia tomu, aby vnútroštátny súd v súlade s článkom 6 ods. 1, článkom 7 ods. 1 a článkom 8 [uvedenej smernice] priznal združeniu na ochranu práv spotrebiteľov postavenie vedľajšieho účastníka v exekučnom konaní?“

III – Posúdenie

A – O otázke, či má Súdny dvor rozhodnúť

20. Vzhľadom na vývoj, o ktorom bol Súdny dvor informovaný a ktorý sa v podstate týka údajného späťvzatia návrhu na vykonanie exekúcie proti pánovi Vašutovi, pričom tento vývoj opíšem podrobnejšie ďalej, je odôvodnené sa pýtať, či má Súdny dvor stále právomoc rozhodovať o prejudiciálnych otázkach, ktoré mu boli položené.

21. Predovšetkým a v nadväznosti na to, čo som už konštatoval,⁷ sa mi zdá nevyhnutné, aby si Súdny dvor udržal pomerne striktný prístup k rozsahu svojej právomoci.

22. Je nepochybné, že vnútroštátny súd je s ohľadom na osobitosti každej veci v najlepšej pozícii, aby posúdil tak nevyhnutnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania pre prijatie svojho rozhodnutia, ako aj relevantnosť otázok, ktoré položil Súdnemu dvoru.⁸

23. V tomto zmysle je celkom bežné vnímať podobnosť medzi skúmaním, či spor, o ktorom vnútroštátny súd naozaj rozhoduje, vôbec existuje, teda či je splnená podmienka právomoci Súdneho dvora, a skúmaním vnútornej relevantnosti položených otázok spojenej s potrebným účinkom odpovedí pre rozhodnutie sporu vo veci samej.

5 — Takéto označenie vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Nie je možné určiť, či tento úradník má, alebo nemá postavenie sudcu.

6 — Združenie odkazuje na rozsudok zo 6. októbra 2009, Asturcom Telecomunicaciones (C-40/08, Zb. s. I-9579), ako aj na uznesenie zo 16. novembra 2010, Pohotovosť (C-76/10, Zb. s. I-11557).

7 — Pozri moje návrhy vo veci Macinský a Macinská (C-482/12), vec v konaní pred Súdnym dvorom.

8 — Rozsudky z 21. októbra 2010, Padawan (C-467/08, Zb. s. I-10055, bod 21 a nasl., ako aj citovaná judikatúra), a z 9. decembra 2010, Fluxys (C-241/09, Zb. s. I-12773, bod 28).

24. Hoci je ľahké pripustiť, že potrebný účinok položených otázok možno predpokladať, oveľa chúlостivejšie je prijať záver, že Súdny dvor musí od podania návrhu okrem výnimočných prípadov prijať svoju právomoc. Z podstaty veci vyplýva, že právomoc, osobitne v prípade Súdneho dvora, nemožno predpokladať, ale musí sa preukázať.

25. Z toho vyplýva, že na rozdiel od relatívnej pružnosti, ktorá podľa mňa musí charakterizovať posúdenie vnútornej relevantnosti položených otázok, k čomu sa vrátim v druhej časti týchto návrhov, pri skúmaní samotnej existencie sporu musí byť Súdny dvor pozornejší.

26. Uvedená existencia sporu vo veci samej je podstatnou podmienkou právomoci Súdneho dvora, ktorá môže alebo dokonca musí byť overená *ex officio*.⁹

27. Okrem toho je ustálenou judikatúrou, že vnútroštátne súde môžu podať návrh na začatie prejudiciálneho konania, len ak skutočne prejednávajú spor vedúci k prijatiu rozhodnutia, pri ktorom majú vziať do úvahy rozsudok v prejudiciálnom konaní.¹⁰ Preto Súdny dvor nemá právomoc rozhodovať o návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ak je v okamihu jeho podania konanie pred vnútroštátnym súdom ukončené.¹¹ Dôvodom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, a teda aj samotnej právomoci Súdneho dvora nie sú formulácie poradných stanovísk o všeobecných alebo hypotetických otázkach,¹² ale potreba účinného vyriešenia existujúceho sporu. Ak sa spor skončil, paralelne zaniká aj nevyhnutnosť odpovede na prejudiciálne otázky.

28. Tieto nedávno pripomenuté usmernenia¹³ nemajú iba praktickú hodnotu v tom zmysle, že v konečnom dôsledku môžu pomôcť regulovať nápad vecí, o ktorých má Súdny dvor rozhodovať. Pomáhajú definovať úlohu Súdneho dvora v tejto oblasti, teda jeho právomoc výkladu, ktorá nemôže byť uplatňovaná abstraktne, ale musí byť spojená so skutočne položenou otázkou vo veci samej. Ak by to tak nebolo, existovalo by veľké riziko, že Súdny dvor sa stane súčasťou právnej debaty, ktorá v konečnom dôsledku nemá vzťah k výkladu práva Únie.¹⁴ Z týchto zásad nevyhnutne vyplýva, že ak je zjavné, že otázky položené v rámci prejudiciálneho konania nie sú spojené s reálnym sporom, Súdny dvor na ne nemá odpovedať.

29. Je nepochybne úlohou vnútroštátneho súdu, aby ukázal, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je spojený so sporom, ktorý tento súd skutočne prejednáva. Podľa pravidla stanoveného v rozsudku Foglia¹⁵ je nevyhnutné, aby vnútroštátne súde vysvetlili dôvody, pre ktoré sa domnievajú, že odpoveď na ich otázky je nevyhnutná pre vyriešenie sporu, ak to jasne nevyplýva zo spisu. Povinnosť Súdneho dvora rešpektovať zodpovednosť vnútroštátneho súdu má svoj zrkadlový obraz v povinnosti vnútroštátneho súdu brať do úvahy funkciu, ktorú v prejudiciálnych konaniach plní Súdny dvor. Súdny dvor v tomto zmysle nedávno dospel k záveru, že nebolo potrebné, aby rozhodol v situácii,

9 — Pozri najmä rozsudok z 11. septembra 2008, UGT-Rioja a i. (C-428/06 až C-434/06, Zb. s. I-6747, bod 40), ako aj uznesenie z 22. októbra 2012, Šujetová (C-252/11).

10 — Pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. januára 2005, García Blanco (C-225/02, Zb. s. I-523, bod 27), ako aj uznesenie z 24. marca 2009, Nationale Loterij (C-525/06, Zb. s. I-2197, body 10 a 11).

11 — Rozsudky z 21. apríla 1988, Pardini (338/85, Zb. s. 2041, bod 11), a zo 4. októbra 1991, Society for the Protection of Unborn Children Ireland (C-159/90, Zb. s. I-4685, bod 12).

12 — Rozsudok zo 7. novembra 2013, Romeo (C-313/12, bod 40 a citovaná judikatúra).

13 — Pozri uznesenie Šujetová (už citované, body 27 až 32), ako aj rozsudok z 24. októbra 2013, Stoilov i Ko (C-180/12, body 39, 44 a 46).

14 — Napríklad v súvislosti s vecou samou totiž z písomných pripomienok vyplýva, že slovenské súde rozdielne vykladajú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a Exekučného poriadku o práve združení na ochranu práv spotrebiteľov vstúpiť ako vedľajší účastníci do exekučného konania. K tomu sa pridáva podozrenie zo zaujatosti osôb zúčastnených na exekučnom konaní, v tomto prípade exekútora povereného výkonom exekúcie (pozri bod 15 vyššie).

15 — Rozsudok zo 16. decembra 1981 (244/80, Zb. s. 3045, body 17 a 20).

v ktorej vnútroštátny súd napriek výzve trval na svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, pričom vôbec nezaujal stanovisko k dosahu aktuálneho vývoja alebo udalosti, o ktorých sa Súdny dvor dozvedel a ktoré sa týkali tak budúceho rozhodnutia vo veci samej, ako aj relevantnosti prejudiciálnych otázok pre riešenie sporu vo veci samej.¹⁶

30. Aké závery vyplývajú z týchto zásad v prejednávanej veci?

31. V záujme zhrnutia chcem poukázať na to, že Súdny dvor sa nachádza v osobitnej situácii, ktorú možno charakterizovať nasledujúcimi dvoma okolnosťami.

32. Po prvé Pohotovosť vo svojich písomných pripomienkach predložených v zmysle článku 23 ods. 2 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie predovšetkým Súdny dvor informovala, že 14. novembra 2012 vnútroštátnemu súdu odovzdala podanie, ktorým v celom rozsahu vzala späť svoj návrh na vykonanie exekúcie a požiadala ho, aby exekúciu „zastavil“. Pohotovosť vo svojich pripomienkach zdôraznila, že vnútroštátny súd bol v zmysle § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku povinný rozhodnúť o späťvzátí jej návrhu a zastaviť exekučné konanie a že Súdny dvor v každom prípade nemá na základe tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania rozhodovať, keďže spor vo veci samej zanikol.

33. Po druhé, keď bol vnútroštátny súd vyzvaný Súdnym dvorom, aby s ohľadom na takto oznámené späťvzatie návrhu potvrdil, či stále rozhoduje v spore, v rámci ktorého pôvodne podal svoj návrh na začatie prejudiciálneho konania, a či vzhľadom na uvedené trvá na svojom návrhu, tento súd sa v liste z 2. júla 2013 len obmedzil na konštatovanie, že vo veci stále rozhoduje a že z toho dôvodu trvá na svojom návrhu. Túto informáciu vnútroštátny súd doplnil listom, ktorý bol doručený Súdnemu dvoru 10. septembra 2013, kde spresnil, že sa dozvedel o návrhu Pohotovosti na „zastavenie“¹⁷ exekúcie, a tiež, že spis sa nachádza na Krajskom súde v Prešove rozhodujúcim o odvolaní podanom proti uzneseniu o návrhu na začatie prejudiciálneho konania.

34. Je nepochybne prekvapujúce a poľutovaniahodné, že vnútroštátny súd predovšetkým nepovažoval za potrebné informovať Súdny dvor o prekážke konania, ktorá nastala sotva mesiac po podaní tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania, a následne, napriek výzve Súdneho dvora, neuviedol presné dôvody, pre ktoré sa domnieval, že konanie vo veci samej stále prebieha, hoci medzi exekučným konaním na vnútroštátnej úrovni a týmto návrhom na začatie prejudiciálneho konania je absolútna vzájomná závislosť.

35. S ohľadom na duch spolupráce, ktorý musí byť prítomný vo vzťahoch medzi Súdnym dvorom a vnútroštátnymi súdmi¹⁸, bolo totiž možné očakávať, že vnútroštátny súd v uvedenej situácii a po tom, ako mu v tejto súvislosti Súdny dvor položil otázku, poskytne informácie o právnych dôsledkoch predmetného späťvzatia na jeho rozhodovanie, aby tak odôvodnil potrebu odpovede na prejudiciálnu otázku na účely vyriešenia sporu, v ktorom rozhoduje, a tým pádom aj právomoc Súdneho dvora.

36. V prípade, ako je prejednávaná vec, keď existuje pochybnosť pri posúdení dosahu prekážky konania na samotnú existenciu sporu, však musí byť táto pochybnosť svojím spôsobom v prospech vnútroštátneho súdu. V tomto zmysle sa Súdny dvor pri viacerých príležitostiach snažil v záujme vyhnúť sa akémukoľvek narušeniu dobrej spolupráce medzi ním a vnútroštátnymi súdmi dôverovať úsudku vnútroštátneho súdu.¹⁹

16 — O takéto okolnosti išlo vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 27. júna 2013, Di Donna (C-492/11, bod 28). Pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Stoilov i Ko (už citovaný, body 39, 44 a 46).

17 — Vnútroštátny súd však uviedol, že tento návrh mu bol oznámený 27. decembra 2012.

18 — V tomto zmysle je potrebné pripomenúť, že bod 30 odporúčaní pre vnútroštátne súdy pri podávaní návrhov na začatie prejudiciálnych konaní (Ú. v. EÚ C 338, s. 1) výslovne uvádza, že v záujme riadneho priebehu prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom a s cieľom zachovať jeho potrebný účinok prináleží vnútroštátnemu súdu, aby Súdnemu dvoru oznámil každú okolnosť s procesným dosahom, ktorá môže mať vplyv na konanie pred ním.

19 — Pozri v tomto zmysle najmä rozsudky zo 16. januára 1974, Rheinmühlen-Düsseldorf, (166/73, Zb. s. 33, bod 4), a zo 16. decembra 2008, Cartesio (C-210/06, Zb. s. I-9641, bod 96).

37. Okrem toho netreba zabúdať na to, že v rámci prejudiciálneho konania, ktoré medzi súdmi nastoľuje dialóg, je práve vnútroštátny súd vo vzťahu k Súdnu dvoru privilegovaným účastníkom tohto dialógu. Za okolností prejednávanej veci by bolo pri formulovaní záveru, že vec sama je v súčasnosti úplne bezpredmetná,²⁰ a teda že Súdny dvor nemá právomoc, chúlостivé vychádzať z informácií poskytnutých jednou zo strán sporu vo veci samej.

38. Vzhľadom na duch spolupráce a vzájomnej dôvery, ktorý musí byť prítomný vo vzťahoch medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdny dvorom, sa preto domnievam, že napriek všetkému sa Súdny dvor musí spoľahnúť na záver, ku ktorému dospel vnútroštátny súd, a teda nekonštatovať nedostatok svojej právomoci.

B – O prejudiciálnych otázkach

39. Predovšetkým je potrebné sa zamerať na vnútornú relevantnosť prejudiciálnych otázok, a teda na ich prípustnosť, keďže slovenská a nemecká vláda vyjadrili v tejto súvislosti vo svojich písomných pripomienkach vážne pochybnosti.

40. Uvedené vlády v podstate uviedli, že vnútroštátny súd nepoukázal na dôvody, pre ktoré by predmetné ustanovenia smernice 93/13 mali vzťah k sporu vo veci samej, a teda neuviedol, v akom zmysle by bola odpoveď Súdneho dvora nevyhnutná pre vyriešenie uvedeného sporu. Vnútroštátny súd nepožadoval nijakú informáciu, ktorá by sa vzťahovala na posúdenie prípadných nekalých zmluvných podmienok, ale smeroval k dosiahnutiu kontroly vnútroštátnych procesných pravidiel, na ktoré sa harmonizácia vyplývajúca z tejto smernice nevzťahuje. Slovenská vláda okrem toho zdôrazňuje, že druhá otázka, ktorou vnútroštátny súd žiada Súdny dvor o stanovisko k ustanoveniam vnútroštátneho práva, musí byť v každom prípade vyhlásená za neprípustnú.

41. Domnievam sa, že aj keď pochybnosti vznesené v súvislosti s prípustnosťou položených otázok sú úplne pochopiteľné, Súdny dvor sa musí v čo najväčšej miere a v súlade s duchom spolupráce, ktorý musí byť prítomný v prejudiciálnom konaní, snažiť poskytnúť vnútroštátnemu súdu užitočnú odpoveď.

42. Pri vrátení prejudiciálnych otázok do kontextu veci samej a za predpokladu ich všeobecného posúdenia a istej zmeny formulácie však nie je vylúčené, že môžu byť relevantné.

43. Zdá sa totiž, že viac ako o výklad ustanovení smernice 93/13 vo svetle Charty sa vnútroštátny súd prostredníctvom svojich prejudiciálnych otázok zaujíma o to, či účinnosť systému ochrany spotrebiteľov pred nekalými podmienkami je nejakým spôsobom narušená ustanoveniami vnútroštátneho práva, ktoré združeniam na ochranu práv spotrebiteľov nepriznávajú právo na vstup do konania o nútenom výkone rozhodcovského rozsudku ako vedľajším účastníkom.

44. V tejto súvislosti z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že vo veci samej si združenie HOOS želalo vstúpiť ako vedľajší účastník do exekučného konania, ktoré sa začalo proti pánovi Vašutovi na návrh spoločnosti Pohotovosť, a to najmä preto, že zastávalo názor, že rozhodnutím zastaviť exekučné konanie len čiastočne a v zostávajúcej časti exekúciu povoliť vnútroštátny súd neposkytol spotrebiteľovi ochranu *ex offico* pred nekalou rozhodcovskou doložkou a nevyvodil závery z neuvedenia RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

20 — V tomto zmysle sa vec sama odlišuje od veci, v ktorej bolo vyhlásené už citované uznesenie Šujetová, priamo reagujúce na späťvzatie návrhu pani Šujetovej, na ktorú sa vzťahovala ochrana vyplývajúca zo smernice 93/13, a nie na informáciu pochádzajúcu výlučne od úverovej spoločnosti.

45. S ohľadom na procesný vývoj vecí týkajúcich sa výkladu smernice 93/13 môžem ľahko pochopiť váhanie vnútroštátneho súdu. Svedčia o tom predovšetkým rozhodnutia citované v tejto súvislosti uvedeným súdom²¹ a z globálneho pohľadu aj judikatúra Súdneho dvora v dotknutej oblasti, ktorá síce pripomína zásadu procesnej autonómie, ale ohraničuje ju zásadami efektivity a ekvivalencie.²²

46. Preto sa domnievam, že je potrebné mierne preformulovať položené otázky tak, aby smerovali k zisteniu, či právo Únie, a osobitne systém ochrany vyplývajúci zo smernice 93/13, vyžaduje alebo naopak vylučuje, aby bolo združeniu na ochranu spotrebiteľov priznané postavenie vedľajších účastníkov v exekučnom súdnom konaní.

47. S ohľadom na tieto spresnenia vo svojich ďalších úvahách uvediem, prečo sa v súlade so stanoviskom slovenskej a nemeckej vlády, ako aj Európskej komisie domnievam, že otázka práva združení na ochranu spotrebiteľov na vstup do individuálnych konaní v postavení vedľajších účastníkov nie je priamo ani nepriamo upravená v práve Únie. Najprv vysvetlím, prečo ustanovenia smernice 93/13 a, všeobecnejšie, právo Únie nebránia ustanoveniu vnútroštátneho práva, ktoré vylučuje vedľajšie účastníctvo združenia na ochranu spotrebiteľov (časť 1 nižšie), a následne uvediem, prečo naopak nič nebráni tomu, aby vnútroštátne ustanovenie alebo vnútroštátny súd takéto vedľajšie účastníctvo pripustil (časť 2 nižšie).

1. Smernica 93/13 nebráni ustanoveniu vnútroštátneho práva, ktoré vylučuje vedľajšie účastníctvo združenia na ochranu spotrebiteľov

48. Na úvod je totiž potrebné poukázať na to, že ustanovenia smernice 93/13, a osobitne jej ustanovenia uvedené vnútroštátnym súdom, neobsahujú nijakú zmienku o prípadnom práve združenia na ochranu spotrebiteľov všeobecne na vstup do individuálnych sporov ako vedľajší účastník²³ ani konkrétne na ich vstup do konaní o nútenom výkone rozhodcovského rozsudku.

49. Zo všeobecného pohľadu smernica 93/13 zakotvujúca minimálnu harmonizáciu neharmonizuje procesné prostriedky, ktoré majú uvedené združenia k dispozícii.²⁴

50. Ešte je však potrebné určiť, či sledovanie cieľov uvedených v smernici 93/13, najmä cieľov upravených v jej článkoch 6 a 7, musí nepriamo viesť k zakotveniu uvedeného práva vzhľadom na zásadu efektivity, ktorá bola v prejednávanej veci ako jediná spochybnená.

51. Pripomínam, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora vychádza systém ochrany spotrebiteľa zavedený smernicou 93/13 z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj úroveň informovanosti, pričom táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah.²⁵

21 — Už citovaný rozsudok *Asturcom Telecomunicaciones* sa týkal návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vyhlásený bez účasti spotrebiteľa a povinnosti súdu rozhodujúceho o návrhu na výkon rozhodnutia preskúmať *ex officio* nekalú povahu rozhodcovskej doložky. Pokiaľ ide o už citované uznesenie *Pohotovosť*, v nadväznosti na uvedený rozsudok spresňuje povinnosť súdu rozhodujúceho o návrhu na výkon rozhodnutia *ex officio* posúdiť nekalú povahu sankcie stanovenej v zmluve o úvere.

22 — Pozri najmä rozsudky zo 14. júna 2012, *Banco Español de Crédito* (C-618/10), a zo 14. marca 2013, *Aziz* (C-415/11).

23 — Táto otázka sa líši od žalôb podaných na obranu, ktoré môžu podať združenia (pozri bod 59 a nasl. nižšie).

24 — Pozri bod 19 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Mengozzi 5. septembra 2013 vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 5. decembra 2013, *Asociación de Consumidores Independientes de Castilla y León*, (C-413/12).

25 — Rozsudky z 27. júna 2000, *Océano Grupo Editorial a Salvat Editores* (C-240/98 až C-244/98, Zb. s. I-4941, bod 25); z 26. októbra 2006, *Mostaza Claro* (C-168/05, Zb. s. I-10421, bod 25), ako aj uznesenie *Pohotovosť* (už citované, bod 37).

52. Vzhľadom na toto znevýhodnené postavenie spotrebiteľa, článok 6 ods. 1 smernice 93/13 stanovuje, že nekalé podmienky nie sú pre neho záväzné. Ako vyplýva z judikatúry, ide o kogentné ustanovenie smerujúce k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou, ktorá medzi nimi môže znovu zaviesť rovnosť.²⁶

53. Na zabezpečenie ochrany stanovenej smernicou 93/13 Súdny dvor viackrát zdôraznil, že tento nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom možno vyrovnať iba pozitívnym zásahom, ktorý je nezávislý od zmluvných strán.²⁷

54. Z preskúmania judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa smernice 93/13 podľa mňa jasne vyplýva, že predmetný „vonkajší zásah“ spočíva v prvom rade v intervencii súdu, ktorý má spor rozhodnúť, a to bez ohľadu na povahu sporu a na stav konania, v ktorom rozhoduje. Povinnosť súdu posúdiť *ex officio* nekalú povahu podmienky v zmluve, ktorú skúma,²⁸ predstavuje vhodný prostriedok jednak na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 smernice 93/13, ktorým je zabrániť, aby bol jednotlivý spotrebiteľ viazaný nekalou podmienkou, a jednak na dosiahnutie cieľa stanoveného v článku 7 tejto smernice, pretože takéto preskúmanie môže mať odstrašujúci účinok smerujúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.²⁹

55. Za okolností ako vo veci samej sa domnievam, že z judikatúry jasne vyplýva, že uvedený zásah by mal pochádzať od sudcu rozhodujúceho v konaní o nútenom výkone právoplatného rozhodcovského rozsudku. Ako zdôraznil Súdny dvor, ak vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, musí podľa vnútroštátnych procesných pravidiel preskúmať *ex officio* rozpor medzi rozhodcovskou doložkou a vnútroštátnymi predpismi v oblasti verejného poriadku, musí takisto preskúmať *ex officio* nekalú povahu tejto doložky v súvislosti s článkom 6 uvedenej smernice hneď po tom, ako je oboznámený s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel.³⁰

56. Práve na základe tohto zásahu súdu je v plnom rozsahu zabezpečená účinnosť ochrany spotrebiteľov proti nekalým zmluvným podmienkam, pretože v prípade neexistencie dohody zmluvných strán len súd v zásade môže konštatovať neplatnosť zmluvnej podmienky alebo ju zmeniť.

57. Podľa informácií, ktoré poskytla slovenská vláda, z § 2 v spojení s § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní vyplýva pre súd povinnosť za istých predpokladov zastaviť exekúciu, najmä ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné. Vnútroštátny súd teda musí nielen preskúmať nekalú povahu podmienok spornej zmluvy o úvere, ale môže exekúciu aj zastaviť.³¹

26 — Rozsudky Mostaza Claro (už citovaný, bod 36), zo 4. júna 2009, Pannon GSM (C-243/08, Zb. s. I-4713, bod 25), a uznesenie Pohotovosť (už citované, bod 38).

27 — Rozsudky Océano Grupo Editorial a Salvat Editores (už citovaný, bod 27); Mostaza Claro (už citovaný, bod 26), Asturcom Telecomunicaciones (už citovaný, bod 31), ako aj uznesenie Pohotovosť (už citované, bod 39).

28 — Pozri najmä rozsudky Banco Español de Crédito (už citovaný, body 42 až 44), ako aj Aziz (už citovaný, body 46 a 47).

29 — Rozsudky z 21. novembra 2002, Cofidis (C-473/00, Zb. s. I-10875, bod 32), Mostaza Claro (už citovaný, bod 27), a uznesenie Pohotovosť (už citované, bod 41).

30 — Pozri v tomto zmysle rozsudky Pannon GSM (už citovaný, bod 32), Asturcom Telecomunicaciones (už citovaný, bod 53), ako aj uznesenie Pohotovosť (už citované, bod 51).

31 — Pripomínam, že v už citovanom uznesení Pohotovosť (body 40 a 41) už Súdny dvor formuloval významné spresnenia o možnostiach, ktoré môže súd využiť pri zmluvách neuvádzajúcich RPMN.

58. Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania jasne vyplýva, že vnútroštátny súd, na ktorý bol podaný návrh pred výkonom rozhodcovského rozsudku, poukázal na nekalú podmienku zmenkového úroku z omeškania a konštatoval jej neprijateľnosť,³² ale zdá sa, že nepovažoval za potrebné *ex offio* poukázať na nekalú povahu rozhodcovskej doložky nachádzajúcej sa v zmluve uzavretej medzi účastníkmi konania vo veci samej.³³

59. Vzhľadom na to je pre mňa ťažko zrozumiteľné, ako by mohlo vedľajšie účastníctvo združenia spotrebiteľov zabezpečiť účinnosť ochrany spotrebiteľov vyplývajúcu zo smernice 93/13. Takéto vedľajšie účastníctvo nemôže súdu umožniť alebo ho prinútiť, aby pristúpil k posúdeniu nekalej povahy podmienok spornej zmluvy.

60. Aj keď úlohu, ktorú môžu plniť združenia na ochranu spotrebiteľov pri naplňaní cieľov smernice 93/13, netreba nijako podceňovať, nachádza sa, ako to vyplýva z dvadsiateho tretieho odôvodnenia tejto smernice, na úplne inej úrovni a v úplne odlišnom rámci, ako je úloha vnútroštátneho súdu. Priame žaloby na zdržanie sa konania podané osobami alebo organizáciami s legitímnym záujmom na ochrane spotrebiteľov majú v zásade preventívnu povahu a odstrašujúci účel, čiže črty, ktoré sú nezávislé od akéhokoľvek konkrétneho individuálneho konfliktu.³⁴

61. Súdny dvor v tomto zmysle pripomenul, že článok 7 ods. 1 smernice 93/13 ukladá členským štátom povinnosť zabezpečiť, aby existovali primerané a účinné prostriedky na zabránenie používania nekalých podmienok v zmluvách uzatváraných so spotrebiteľmi, a že v tejto súvislosti vyplýva z odseku 2 tohto ustanovenia, že medzi vyššie uvedené prostriedky patrí možnosť osôb alebo organizácií, ktoré majú oprávnený záujem na ochrane spotrebiteľov, požiadať súdy o rozhodnutie, či podmienky navrhované pre všeobecné uplatňovanie majú nekalú povahu, a prípadne dosiahnuť ich zákaz.³⁵

62. Tieto ustanovenia ukladajú členským štátom povinnosť umožniť združeniam na ochranu spotrebiteľov podávať vlastné opravné prostriedky proti nekalým podmienkam podľa svojho oprávneného záujmu. Naopak, smernica 93/13, rovnako ako ani právne akty upravujúce súdne príkazy na ochranu spotrebiteľských záujmov³⁶ neobsahujú ustanovenia o úlohe, ktorá môže alebo musí byť priznaná združeniam na ochranu spotrebiteľov v rámci individuálnych sporov týkajúcich sa spotrebiteľa.

63. V dôsledku toho vnútroštátna právna úprava ako vo veci samej tým, že neupravila možnosť združenia na ochranu spotrebiteľov vstúpiť ako vedľajší účastník do exekučného konania vzťahujúceho sa na súdne rozhodnutie alebo právoplatný rozhodcovský rozsudok, neporušuje účinnosť cieľov sledovaných smernicou 93/13.

32 — V tomto zmysle 29. júna 2011 rozhodol, že je potrebné zastaviť konanie v časti týkajúcej sa vymoženía zmenkového úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 309 eur od 8. júla 2010 do zaplatenia a že súdnemu exekútorovi sa nepriznajú trovy exekučného konania v tejto zastavenej časti konania.

33 — Príloha smernice 93/13 obsahujúca demonštratívny zoznam podmienok, ktoré možno vyhlásiť za nekalé, vo svojom bode 1 písm. q) uvádza podmienky, ktorých zmyslom alebo účinkom je „neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom alebo ukladať mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, malo spočívať na inej zmluvnej strane“.

34 — Rozsudok z 26. apríla 2012, Invitel (C-472/10, bod 37 a citovaná judikatúra). Pozri tiež bod 12 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Geelhoed vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 9. septembra 2004, Komisia/Španielsko (C-70/03, Zb. s. I-7999).

35 — Rozsudok Invitel (už citovaný, body 35 a 36 a citovaná judikatúra).

36 — Je zaujímavé si všimnúť, že ani smernica Európskeho parlamentu a Rady 2009/22/ES z 23. apríla 2009 o súdnych príkazoch na ochranu spotrebiteľských záujmov (Ú. v. EÚ L 110, s. 30), ani smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011 o právach spotrebiteľov, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 93/13/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES a ktorou sa zrušuje smernica Rady 85/577/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES (Ú. v. EÚ L 304, s. 64), nestanovujú možnosť združenia na ochranu spotrebiteľov vstúpiť ako vedľajší účastník do individuálneho sporu.

64. Okrem toho je potrebné dodať, že podľa právnej úpravy vo veci samej môže združenie priamo zastupovať uvedeného spotrebiteľa vo všetkých konaniach vrátane exekúcie na základe plnomocenstva udeleného spotrebiteľom. Pokiaľ ide o možnosť, že by uvedený spotrebiteľ nebol informovaný o konaní, ktoré sa ho týka, nemôže to viesť k takému výkladu zásady efektivity, podľa ktorého by uvedená zásada za týchto okolností vyžadovala uznať právo združenia na ochranu práv spotrebiteľov vstúpiť ako vedľajší účastník do konania s cieľom nahradiť neexistenciu obrany tohto spotrebiteľa, keďže zásada efektívnosti nevyžaduje úplne nahradiť celkovú pasivitu dotknutého spotrebiteľa.³⁷

65. Ešte je potrebné preskúmať, či tento záver nemenia ustanovenia Charty, ktoré uvádza vnútroštátny súd.

66. Pokiaľ ide v prvom rade o článok 38 Charty, ktorý stanovuje, že „politiky Únie zabezpečia vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa“, aj keď medzi príkladmi vo vysvetlivkách k Charte nie je uvedený,³⁸ domnievam sa, že toto ustanovenie, ktoré sa nijako netýka priamo definovanej individuálnej právnej situácie, zakotvuje zásadu, a nie právo,³⁹ a v súlade s článkom 52 ods. 5 Charty sa naň preto možno odvolávať len na účely výkladu a kontroly zákonnosti legislatívnych aktov Únie, v tomto prípade smernice 93/13.

67. Aj keď smernica 93/13 priznáva združeniam na ochranu spotrebiteľov oprávnený záujem chrániť spotrebiteľov tým, že požiadajú súdy o rozhodnutie, či zmluvné podmienky navrhované pre všeobecné uplatňovanie sú nekalé, a tým, že podľa okolností dosiahnu ich zákaz, táto smernica im nedáva právo vstúpiť ako vedľajším účastníkom do individuálnych sporov, v ktorých sa takéto spotrebiteľia spochybňujú, pričom v tejto súvislosti článok 38 Charty nemôže vyžadovať taký výklad uvedenej smernice, z ktorého by vyplývalo uznanie predmetného práva.

68. Pokiaľ ide článok 47 Charty, pripomínam, že stanovuje právo na účinný prostriedok nápravy a na prístup k nestrannému súdu, z ktorého podľa okolností vyplýva, že právna pomoc sa poskytuje osobám, ktoré nemajú dostatočné prostriedky v prípade, ak je potrebná na zabezpečenie efektívneho prístupu k spravodlivosti.

69. Keďže, ako som už pripomenul, smernica 93/13 vyžaduje v sporoch, v ktorých sa spochybňuje predajca alebo dodávateľ a spotrebiteľ, pozitívny zásah, ktorý je nezávislý od zmluvných strán, teda zásah súdu rozhodujúceho v týchto sporoch, nezdá sa mi, že by bolo možné tvrdiť, že odmietnutie pripustiť vstup združenia do konania ako vedľajšieho účastníka na podporu spotrebiteľa v spore medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom predstavuje porušenie práva tohto spotrebiteľa na účinný prostriedok nápravy pred súdom, tak ako ho upravuje uvedený článok 47. Okrem toho vedľajšie účastníctvo združenia na ochranu spotrebiteľov nemožno dávať na rovnakú úroveň ako právnu pomoc poskytovanú osobám, ktoré nemajú dostatočné prostriedky v zmysle odseku 4 uvedeného článku 47.

70. Pokiaľ ide ďalej o možnosť združenia na ochranu spotrebiteľov odvolať sa v tomto rámci na ten istý článok 47, je potrebné konštatovať, že odmietnutie pripustiť toto združenie ako vedľajšieho účastníka do konania spochybňujúceho spotrebiteľa neovplyvňuje jeho právo na účinný prostriedok nápravy na obranu jeho vlastných práv ako združenia tohto typu, najmä jeho práva na kolektívnu žalobu uznaného v článku 7 ods. 2 smernice 93/13.

37 — Pozri v tomto zmysle rozsudok *Asturcom Telecomunicaciones* (už citovaný, bod 47).

38 — Vysvetlivky k Charte základných práv (Ú. v. EÚ C 303, s. 17) uvádzajú ako príklad zásad uznaných v Charte články 25, 26 a 37.

39 — Pokiaľ ide o rozdiel medzi „právami“ a „zásadami“ a o podmienky odvolania sa na ne, chcem poukázať najmä na bod 43 a nasl. Návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Cruz Villalón vo veci *Association de médiation sociale* (C-176/12), ktorá je v konaní pred Súdny dvorom.

2. Smernica 93/13 nevyklučuje priznanie práva na vedľajšie účastníctvo združeniam na ochranu spotrebiteľov

71. Domnievam sa naopak, že vzhľadom na to, že zo smernice 93/13 vyplýva len minimálna harmonizácia, členské štáty môžu v súlade s jej článkom 8 prijať alebo ponechať v platnosti prísnejšie ustanovenia v súlade so Zmluvou v oblasti obsahnutej touto smernicou s cieľom zabezpečenia vyššieho stupňa ochrany spotrebiteľa, a že z vnútroštátnej úpravy, ako je § 93 ods. 2 občianskeho súdneho poriadku, môže pre združenia na ochranu spotrebiteľov vyplývať právo vstúpiť do občianskoprávných konaní ako vedľajší účastníci na podporu spotrebiteľov. Tieto ustanovenia by tiež nemali brániť tomu, aby súd za predpokladu súhlasu dotknutého spotrebiteľa pripustil vedľajšie účastníctvo združenia na ochranu spotrebiteľov v rámci konania o nútenom výkone rozhodcovského rozsudku.

72. O takomto vedľajšom účastníctve sa možno domnievať, že podporuje ochranu spotrebiteľov, tak ako vyplýva zo smernice 93/13, keďže týmto spôsobom prináša zásah, ktorý zo smernice nevyplýva, a dopĺňa vonkajší pozitívny zásah súdu, ako ho vyžaduje uvedená smernica. Ako uviedlo združenie HOOS, zásah združení spotrebiteľov môže upriamiť pozornosť sudcu na niektoré vnútroštátne praktiky alebo na podmienky, ktoré považovali za nekalé iné vnútroštátne súdy.

73. Okrem toho vedľajšie účastníctvo združenia spotrebiteľov v exekučnom konaní by sa mali za predpokladu, že spôsob a podmienky jeho pripustenia nie sú menej priaznivé ako v porovnateľných situáciách v oblasti vnútroštátneho práva, považovať za plne kompatibilné so zásadou ekvivalencie. Pokiaľ ide o vec samu, otázka vedľajšieho účastníctva združení na ochranu spotrebiteľov sa v zmysle článku 37 ods. 1 Exekučného poriadku týka všetkých osôb, ktoré si želajú vstúpiť ako vedľajší účastníci do akéhokoľvek exekučného konania, a to bez ohľadu na ich postavenie alebo dotknutú oblasť.

74. Vzhľadom na všetky uvedené úvahy navrhujem odpovedať vnútroštátnemu súdu, že ochrana vyplývajúca pre spotrebiteľov zo smernice 93/13 v spojení s článkami 38 a 47 Charty sa má vykladať v tom zmysle, že za okolností ako vo veci samej nebráni ustanoveniu vnútroštátneho práva, ktoré združeniu na ochranu spotrebiteľov nedovoľuje vstúpiť do konania o nútenom výkone rozhodcovského rozsudku. Tieto ustanovenia však nebránia ani tomu, aby súd vedľajšie účastníctvo takéhoto združenia v rámci konania o nútenom výkone rozhodcovského rozsudku pripustil.

IV – Návrh

75. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré položil Okresný súd Svidník, takto:

Ochrana vyplývajúca pre spotrebiteľov zo smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, najmä jej článok 6 ods. 1, článok 7 ods. 1 a článok 8 v spojení s článkami 38 a 47 Charty základných práv Európskej únie sa má vykladať v tom zmysle, že za okolností ako vo veci samej nebráni ustanoveniu vnútroštátneho práva, ktoré združeniu na ochranu spotrebiteľov nedovoľuje vstúpiť do konania o nútenom výkone rozhodcovského rozsudku. Tieto ustanovenia však nebránia ani tomu, aby súd vedľajšie účastníctvo takéhoto združenia v rámci konania o nútenom výkone rozhodcovského rozsudku pripustil.